

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/50/2019
Identifikačné číslo spisu: 1515010603
Dátum vydania rozhodnutia: 26.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. František Mozner
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1515010603.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Františka Moznera a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci proti obvinenému RNDr. C. W. pre obzvlášť závažný zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák. na neverejnom zasadnutí konanom 26. februára 2020 v Bratislave o dovolaní obvineného RNDr. C. W. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 4. októbra 2017, sp. zn. 1To/77/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného RNDr. C. W. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 19. apríla 2017, sp. zn. 1T/78/2015, uznal obvineného RNDr. C. W. vinným z obzvlášť závažného zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák., ktorý spáchal tak, že ako konateľ spoločnosti D. K. spol. s r. o., B. č. XX, IČO: XXXXXXXXX (ďalej len „U. R.“) uzavrel dňa 3. februára 2009 so spoločnosťou ČSOB Leasing, a. s., Panónska cesta 11, Bratislava, IČO: 35704713, Zmluvu o spotrebnom úvere č. UFZ/09/00128, predmetom ktorej bolo prefinancovanie novej technológie - Gastrozariadenie v kúpnej cene vo výške 149.719,62 eura, pričom Pôvodný dlžník zaplatil časť kúpnej ceny vo výške 59.887,85 eura a výška spotrebného úveru bola 89.831,77 eura, rovnako súčasťou Zmluvy o spotrebnom úvere boli aj Všeobecné zmluvné podmienky finančného leasingu pre stroje a zariadenia č. UFZ/09/00128 ako aj predpis splátok k zmluve o spotrebnom úvere, pričom dlžník sa zaviazal poskytnutý úver splácať v 48 splátkach mesačne vo výške 2.235,47 eura počnúc dňom 16. marca 2009, rovnako dňa 3. februára 2009 bola spísaná aj Zmluva o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva č. 09/00128/ZPVP, následne dňa 16. novembra 2009 bola medzi Pôvodným dlžníkom a spoločnosťou ČSOB Leasing, a. s. a spoločnosťou C., s. r. o. W. M. X, Q. IČO: XXXXXXXXX (ďalej len „Pôvodný dlžník II“) uzatvorená Zmluva o prevode práv a povinností zo zmluvy o spotrebnom úvere č. UFZ/09/00128 a Zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva č. XX/XXXXXX/ZPVP, kde sa zmluvné strany dohodli, že Pôvodný dlžník II nadobudol namiesto Pôvodného dlžníka v plnom rozsahu všetky jeho práva a povinnosti vyplývajúce zo Zmluvy o spotrebnom úvere č. UFZ/09/00128 a Zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva č. XX/XXXXXX/ZPVP, následne dňa 1. júna 2010 bola medzi Pôvodným dlžníkom II a spoločnosťou

ČSOB Leasing, a. s. a spoločnosťou L. s. r. o. (súčasný obchodný meno M., s. r. o.) uzatvorená Zmluva o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva č. XX/XXXXX/ZPVP, kde sa zmluvné strany dohodli, že spoločnosť L. s. r. o. (súčasný obchodný meno M., s. r. o.) nadobudla namiesto Pôvodného dlžníka II v plnom rozsahu všetky jeho práva a povinnosti vyplývajúce zo Zmluvy o spotrebnom úvere č. E. a Zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva č. XX/XXXXX/ZPVO, pričom však spoločnosť L. s. r. o. po určitom čase prestala splátky splácať načo spoločnosť ČSOB Leasing, a. s. dňa 4. júla 2011 určila úver predčasne splatný, kde vyzvala spoločnosť L. s. r. o., ako aj obvineného C.. W., aby predmet financovania odovzdala na určené miesto, čo do dnešného dňa neurobila, ďalej v priebehu vyšetrovania bolo zistené, že obvinený predmet zmluvy o spotrebnom úvere č. UZF/09/00128 v doposiaľ presne nezistenom čase v priebehu roku 2011 predal doposiaľ nestotožnenej tretej osobe, čo je v rozpore s čl. 8 ods. 3 Všeobecných zmluvných podmienok finančného leasingu pre stroje a zariadenia č. E.,

ako konateľ spoločnosti D. K. spol. s r. o., B. č. XX, IČO: XXXXXXXXX (ďalej len „Pôvodný dlžník“) uzavrel dňa 21. mája 2009 so spoločnosťou ČSOB Leasing, a. s., Panónska cesta 11, Bratislava, IČO: 35704713, Leasingovú zmluvu č. LZF/09/00822, predmetom ktorej bolo prefinancovanie použitej technológie - Gastrozariadenie v kúpnej cene vo výške 226.616,82 eura, pričom Pôvodný dlžník zaplatil 1. zvýšenú splátku vo výške 90.646,73 eura, neoddeliteľnou súčasťou Leasingovej zmluvy boli aj Všeobecné zmluvné podmienky finančného leasingu pre stroje a zariadenia č. LFZ/09/00822 a Dohoda o platbách nájomného k zmluve č. LZF/09/00822, na základe ktorej sa Pôvodný dlžník zaviazal splácať pravidelné mesačné splátky spolu 48, každú vo výške 3.463,57 eura, ďalej dňa 21. novembra 2009 bola medzi Pôvodným dlžníkom a spoločnosťou ČSOB Leasing, a. s. a spoločnosťou C., s. r. o. W. M. X, Q. IČO: XXXXXXXXX (ďalej len „Pôvodný dlžník II“) uzatvorená Zmluva o zmene subjektu Leasingovej zmluvy č. LZF/09/00822, kde sa zmluvné strany dohodli, že Pôvodný dlžník II nadobudol namiesto Pôvodného dlžníka v plnom rozsahu všetky jeho práva a povinnosti vyplývajúce z Leasingovej zmluvy, následne dňa 1. júna 2010 bola medzi Pôvodným dlžníkom II a spoločnosťou ČSOB Leasing, a. s. a spoločnosťou L. s. r. o. (súčasný obchodný meno M., s. r. o. uzatvorená Zmluva o zmene subjektu leasingovej zmluvy č. LZF/09/00822, kde sa zmluvné strany dohodli, že spoločnosť L. s. r. o. (súčasný obchodný meno M., s. r. o.) nadobudla namiesto Pôvodného dlžníka II v plnom rozsahu všetky jeho práva a povinnosti vyplývajúce z Leasingovej zmluvy, pričom však spoločnosť L. s. r. o. po určitom čase prestala splátky splácať načo spoločnosť ČSOB Leasing, a. s. dňa 3. júla 2011 vypovedala Leasingovú zmluvu a vyzvala spoločnosť L. s. r. o., ako aj obvineného, aby predmet financovania odovzdala na určené miesto, čo do dnešného dňa neurobila, ďalej v priebehu vyšetrovania bolo zistené, že obvinený predmet Leasingovej zmluvy č. LZF/09/00822 v doposiaľ presne nezistenom čase v priebehu roku 2011 predal doposiaľ nestotožnenej tretej osobe, čo je v rozpore s čl. 1.5.2 Všeobecných zmluvných podmienok finančného leasingu k Leasingovej zmluve č. LZF/09/00822, týmto konaním vznikla škoda spoločnosti ČSOB Leasing, a. s. Panónska cesta 11, Bratislava, IČO 35704713 vo výške 61.942,48 eura, čím takto svojím konaním obvinený spôsobil škodu spoločnosti ČSOB Leasing, a. s. Panónska cesta 11, Bratislava, IČO 35704713 v celkovej výške 137.797,33 eura

ako konateľ spoločnosti D. K. spol. s r. o., B. č. XX, IČO: XXXXXXXXX (ďalej len „Pôvodný dlžník“) uzavrel dňa 3. februára 2009 so spoločnosťou ČSOB Leasing, a. s., Panónska cesta 11, Bratislava, IČO: 35704713, Kúpnu zmluvu č. LZS/09/00131, predmetom ktorej bola kúpa nového stroja - indukčné varidlo v kúpnej cene vo výške 22.740,06 eura, pričom Pôvodný dlžník zaplatil 1. navýšenú splátku vo výške 10.174,60 eura, neoddeliteľnou súčasťou Kúpnej zmluvy boli aj Všeobecné zmluvné podmienky pre stroje ku Kúpnej zmluve č. LZS/09/00131 ako ja Predpis splátok k zmluve LZS/09/00131, na základe ktorej sa Pôvodný dlžník zaviazal splácať pravidelné mesačné splátky spolu 48, každú vo výške 267,35 eura, súčasne s uzatvorením Kúpnej zmluvy uzatvorili zmluvné strany dňa 3. februára 2009 Zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva č. 09/00131/ZPVP, ďalej dňa 3. novembra 2009 bola medzi Pôvodným dlžníkom a spoločnosťou ČSOB Leasing, a. s. a spoločnosťou C., s. r. o. W. M. X, Q., IČO: XXXXXXXXX (ďalej len „Pôvodný dlžník II“) uzatvorená Zmluva o zmene subjektu Kúpnej zmluvy č. LZS/09/00131, kde sa zmluvné strany dohodli, že Pôvodný dlžník II nadobudol namiesto Pôvodného dlžníka v plnom rozsahu všetky jeho práva a povinnosti vyplývajúce z Kúpnej zmluvy a Zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva, následne dňa 1. júna 2010 bola medzi Pôvodným dlžníkom II a spoločnosťou ČSOB Leasing, a. s. a spoločnosťou L. s. r. o. (súčasný obchodný meno M., s. r. o.) uzatvorená Zmluva o zmene subjektu Kúpnej zmluvy č. LZS/09/00131, kde

sa zmluvné strany dohodli, že spoločnosť L. s. r. o. (súčasný obchodný meno M., s. r. o.) nadobudla namiesto Pôvodného dlžníka II v plnom rozsahu všetky jeho práva a povinnosti vyplývajúce z Kúpnej zmluvy a Zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva, pričom však spoločnosť L. s. r. o. po určitom čase prestala splátky splácať načo spoločnosť ČSOB Leasing, a. s. dňa 4. júla 2011 určila okamžitú splatnosť splátok kúpnej ceny a vyzvala spoločnosť L. s. r. o., ako aj obvineného, aby predmet financovania odovzdala na určené miesto, čo do dnešného dňa neurobila, ďalej v priebehu vyšetrovania bolo zistené, že obvinený predmet Kúpnej zmluvy č. LZS/09/00131 v doposiaľ nezistenom čase v priebehu roku 2011 predal doposiaľ nestotožnenej tretej osobe, čo je v rozpore s čl. 5 ods. 4 Všeobecných zmluvných podmienok pre stroje a zariadenia ku Kúpnej zmluve č. LZS/09/00131, týmto konaním vznikla škoda spoločnosti ČSOB Leasing, a. s. Panónska cesta 11, Bratislava, IČO: 35704713 vo výške 12.612,13 eura.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 213 ods. 4 Tr. zák., s použitím § 37 písm. h), § 38 ods. 2, ods. 4, § 41 ods. 1, ods. 2 a § 42 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., súhrnný trest odňatia slobody vo výmere dvanásť rokov, na ktorého výkon ho podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia. Zároveň mu podľa § 56 ods. 1, ods. 2 a § 57 ods. 1 Tr. zák. uložil peňažný trest vo výmere 1.200,- eur, pričom pre prípad úmyselného zmarenia jeho výkonu mu podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. stanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere štyri mesiace, a podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. mu tiež uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na tri roky. Ďalej mu podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Tr. zák. uložil ochranný dohľad na jeden rok a podľa § 287 ods. 1 Tr. por. povinnosť uhradiť poškodenej ČSOB Leasing, a. s. škodu vo výške 71.993,98 eura. Súčasne zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Nitra z 18. apríla 2013, sp. zn. 1T/92/2012.

Obvinený RNDr. C. W. napadol uvedený rozsudok okresného súdu odvolaním, na podklade ktorého Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom zo 4. októbra 2017, sp. zn. 1To/77/2017, podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obvinenému podľa § 213 ods. 4 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2, § 42 ods. 1 a § 41 ods. 2 Tr. zák., uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere desať rokov, na ktorého výkon ho podľa 48 ods. 1 písm. a), ods. 4 Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia. Rovnako ako prvostupňový súd mu uložil aj peňažný trest vo výmere 1.200,- eur, pre prípad úmyselného zmarenia ktorého mu stanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere štyri mesiace, a tiež trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na tri roky. Súčasne zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Nitra z 18. apríla 2013, sp. zn. 1T/92/2012, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Proti rozsudku krajského súdu, ktorý bolo obvinenému RNDr. C. W. doručený 31. októbra 2017 a jeho obhajcovi 6. novembra 2017, podal obvinený 10. októbra 2018 prostredníctvom pre dovolacie konanie zvoleného obhajcu dovolanie a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), g), h) a i) Tr. por.

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku obvinený predovšetkým napáda výšku škody, ktorá mala byť trestným činom spôsobená, keďže táto bola pre účely trestného konania určená znaleckým posudkom. Konkrétne poukazuje na to, že posudok bol 9. júna 2014 vypracovaný znalcom JHS, s. r. o. so sídlom Sládkovičova 10 v Martine pod č. 388/2013, pričom podľa dovolateľa táto spoločnosť odo dňa svojho vzniku nevypracovala ani jeden znalecký posudok. Keďže zadávateľom uvedeného znaleckého posudku bolo Okresné riaditeľstvo PZ Bratislava V, obvinený tiež namieta, že znalec so sídlom v Martine bol pribratý do konania v rozpore so zásadou hospodárnosti trestného konania a vypracovaný znalecký posudok je poznačený silným formalizmom, keď okrem tabuľkovej časti obsahuje iba dva a pol strany ostatného textu, takže nespĺňa zákonné náležitosti, ktoré by mal obsahovať. Ďalej tvrdí, že nakoľko znalecký posudok bol vypracovaný v prípravnom konaní, nemal možnosť namietať osobu znalca, ani spôsob a kvalitu vypracovania znaleckého posudku. Odvolávajúci sa na všeobecne platnú a uznávanú judikatúru poukazuje obvinený na to, že znalecký posudok musí spĺňať podmienku preskúmateľnosti, znalec sa v ňom nesmie obmedziť len na podanie odborného záveru, ale súd musí mať možnosť poznať, z akých zistení znalec v posudku vychádzal a na základe akých úvah

došiel k svojmu záveru. Zdôraznil pritom, že pri príberaní znalca je nutné venovať náležitú pozornosť, aby bol znalec príbratý zo správneho odboru s príslušnými skúsenosťami a odbornosťou, na čo sa v jeho prípade neprihliadalo a napriek tomu bol jeho návrh na nariadenie znaleckého dokazovania za účelom odstránenia rozporov prvého znaleckého posudku odmietnutý. V tejto súvislosti tiež namieta, že znalecký posudok bol vypracovaný bez toho, aby znalec reálne vykonal obhliadku ohodnocovaného predmetu. Z tohto dôvodu ho považuje za nejasný, neúplný, vzbudzujúci pochybnosti o jeho správnosti a tieto nedostatky nebolo možné podľa dovolateľa odstrániť ani výsluchom znalca. Za nesprávny pritom označil postup súdu, ktorý nekriticky privileguje znalecký dôkaz nad ostatné dôkazy, kam sú zaradené výpovede svedkov, čo v plnom prípade platí pre jeho prípad. Odôvodneným námietkam voči jeho obsahu, ktoré mali oporu v zákone, súd nevyhovel, druhý znalecký posudok nepripustil a svedkov označil „za svedkov“ obhajoby, pretože „ide o osoby či už v rodinnom pomere s obžalovaným alebo zamestnaneckom pomere, teda všetci sú podľa názoru súdu tzv. spriaznené duše obžalovaného“. Zároveň tvrdí, že takýto názor je často vyslovovaný v súdnom konaní voči svedkom, ktorí vypovedajú v prospech obžalovaného, čím súdy odmietajú nezávislé posúdenie skutkového stavu veci a vysmieávajú sa právu obžalovaného na obhajobu. Samotné posúdenie výpovedí svedkov ako nedostatočne dôveryhodných nebolo pritom založené na žiadnom objektívnom dôvode, ale výlučne na subjektívnom pocity súdu. Trvá na tom, že takýmto postupom sa súd dopustil závažných procesných pochybení v jeho neprospech a na jeho škodu, vrátane porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a základného práva na súdnu ochranu podľa § čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. K tomu obvinený dodal, že hoci má súd zákonom priznané právo úvahy o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná, resp. ako vykonané dôkazy vyhodnotí, neznamená to, že má právo svojvoľne pri výbere dôkazov a ich hodnotení. Aj tu totiž musí s poukazom na čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky nastoliť spravodlivú rovnováhu pri znášaní dôkazného bremena medzi žalobcom a žalovaným. Poukázal pritom na konkrétne časti výpovedí jednotlivých svedkov obžaloby a obžalovaného s tvrdením, že výpovede svedkov sú zo zákona priamymi dôkazmi, a preto rovnako ako prokurátor aj všeobecný súd ich bez preukázania nepravdivosti nemali právo spochybníť, ako to podľa neho bezdôvodne a bez právneho titulu bolo vyhodnotených.

V ďalšej časti dovolania poukázal obvinený na to, že znalec nemal k dispozícii pre svoju prácu žiadne relevantné dokumenty, fotografie, kúpne zmluvy, leasingové zmluvy, nadobúdacie faktúry ani iné listiny, ktoré sú štandardne súčasťou leasingovej (resp. úverovej dokumentácie), v dôsledku čoho je predmetný znalecký posudok nepreskúmateľný a z hľadiska dôkaznej hodnoty nulitný. Podľa dovolateľa je totiž zjavné, že znalec nevychádzal z ničoho a teda mohol tak nanajvýš ohodnocovať technológiu odhadom na cenu šrotu. V tomto smere namieta metodiku, ktorá bola pri spracovaní znaleckého posudku použitá; to, že leasingová spoločnosť účtovala o nižšej cene predmetov ako bola reálne fakturovaná a on uhradil aspoň časť dohodnutých splátok; a tiež to, že znalecký posudok určil iba časovú hodnotu vecí k okamžiku spáchania trestného činu. Preto sú jeho výsledky podľa obvineného nedôveryhodné, pričom poukázal aj na konkrétne časti predmetného znaleckého posudku. Nevykonanie navrhnutého dôkazu novým znaleckým posudkom tak jednoznačne narušilo jeho právo na obhajobu a spravodlivý súdny proces, keďže súd kvalifikoval trestný čin podľa výšky škody, ktorá nebola jednoznačne a objektívne zistená. Obvinený má pritom za to, že z okolností posudzovaného prípadu jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach sa dá vyvodiť, že dovolacia námietka je spôsobilá účinne spochybníť sumu - teda výšku spôsobenej škody, čo bol jeden z podstatných kvalifikačných predpokladov pre posúdenie trestnosti skutku a jeho kvalifikovanie pod príslušnú kvalifikovanú skutkovú podstatu. V tejto súvislosti obvinený tiež namieta, že záver súdu o výške škody určenej znaleckým posudkom nespĺňa kvality odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré plynú zo základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Napadnutý rozsudok tak nemôže podľa obvineného obstáť pre hrubé porušenie práva na obhajobu a spravodlivý proces, keď sa súd neunúval kriticky posúdiť výšku škody, ktorú mal za danú. Vyslovil tiež názor, že pre zákonné a objektívne posúdenie presnej výšky škody bolo potrebné vec vrátiť do prípravného konania. Odopretím vykonať znalecké dokazovanie súdom a neuvedením presvedčivého dôvodu na takýto postup, došlo k zásadnému porušeniu jeho práv v jeho neprospech a tým aj naplneniu dovolacieho dôvodu.

Ďalej obvinený namieta, že súd neprihliadol na to, že zástupca poškodeného si na hlavnom pojednávaní

uplatnil škodu vo výške 71.993,25 eura s tým, že ostatné peniaze mu boli riadne zaplatené, a to napriek tomu, že podľa § 124 ods. 1 Tr. zák. škoda spôsobená trestným činom má byť vyčíslená ako reálny úbytok na majetku poškodeného, nie ako nejaká fantazijne určená hodnota. V tomto smere tvrdí, že niekoľko rokov riadne plnil svoje záväzky voči leasingovej spoločnosti a preto jej nemohol spôsobiť vyššiu škodu, než bol neuhradený dlh. Neskôr dodal, že východiskom pre stanovenie výšky škody je cena, za ktorú sa vec, ktorá je predmetom konania, v dobe a mieste činu obvykle predáva, a nie cena, ktorú bol povinný zaplatiť v súlade so zmluvným súhrnnom splátok vrátane akontácie a prípadných ďalších splátok.

Okrem toho dovolateľ v rámci svojej argumentácie uviedol, že spáchaný skutok síce vykazuje formálne a materiálne znaky uvedeného trestného činu, ale vzhľadom na prioritu a efektivitu dosiahnutia účinnejšej formy nápravy ohrozeného alebo porušeného právneho vzťahu by bolo jeho riešenie prostredníctvom iného právneho odvetvia účinnejšie, než prostriedkami trestného práva. Dovoľáva sa preto aplikácie princípu ultima ratio, ako súdy v mnohých prípadoch vo vzťahu k poškodeným leasingovým spoločnostiam ako podnikateľským subjektom, ktoré tieto služby zo ziskom poskytujú, rozhodovali. V tomto kontexte zdôraznil, že porušil podmienky obchodnoprávnej zmluvy a z nej vyplývajúceho záväzkového vzťahu, nemal však v úmysle žiadnym spôsobom poškodiť ČSOB Leasing, a. s.

V ďalšej časti podaného dovolania obvinený namieta, že súd nemal dostatočne ozrejmený faktický a právny stav medzi odsúdeným, resp. spoločnosťami, ktoré zastupoval, a poškodenou leasingovou spoločnosťou. Spoločnosť ČSOB Leasing, a. s. financovala zariadenia dvoma formami - leasingom alebo úverom. V prípade leasingu je zrejmé, že leasingová spoločnosť je ekonomickým vlastníkom, pričom užívanie predmetu, jeho údržbu, prevádzku a odpisy vykonávala spoločnosť odsúdeného. Druhým spôsobom financovania bolo poskytnutie tzv. spotrebného úveru, kedy leasingová spoločnosť nevstupovala do vlastníctva a predmety do svojho vlastníctva nadobúdala priamo D. K., spol. s r. o. Podľa obvineného tak súd nemal ani riadne ustálený predmet, pri ktorom mohlo dôjsť k sprenevery.

Obvinený ďalej namieta, že mu súd nepriznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. k) Tr. zák., hoci prostredníctvom spoločnosti W., s. r. o. P. uhradil časť škody. Zo zmlúv medzi touto spoločnosťou a ČSOB Leasing, a. s., ktoré predložil jeho obhajca podľa neho vyplýva, že v týchto zmluvách bola zahrnutá aj pohľadávka ČSOB Leasing, a. s. voči D. K., spol. s r. o., čo sa započítat nemalo a nepreskúmaním tejto skutočnosti mu bola privodená ujma s priamym dosahom na právnu kvalifikáciu skutku.

Napokon obvinený namieta, že súd zamietol jeho návrh na pribratie znalca z odboru ekonomika ako nedôvodný bez akéhokoľvek vysvetlenia, a v závere podaného dovolania konštatuje, že v danom prípade sa jedná o obchodnoprávny záväzkový právny vzťah, sú dané veľmi vážne pochybnosti, či vôbec došlo k spáchaniu trestného činu sprenevery a súd mal podľa neho postupovať podľa zásady in dubio pro reo a podľa § 285 písm. b) Tr. por. ho spod obžaloby oslobodiť. Zároveň vyslovil názor, že ak by súd neodmietol, ale povolil dokazovanie novým znaleckým posudkom, v ktorom by znalci položili aj iné pre rozhodnutie veci dôležité otázky a neuspokojil sa so znaleckým posudkom z prípravného konania, počas konania by došlo k takej podstatnej zmene právnej kvalifikácie trestného činu, ktorá by odôvodňovala.

V podstate z týchto dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu aj súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Prokurátor príslušnej okresnej prokuratúry v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného RNDr. C. W. uviedol, že pôvodné trestné konanie prebehlo plne v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku, náležite bol zistený a preukázaný skutkový stav veci a následne bolo vo veci zákonne rozhodnuté. Konštatuje, že dovolateľ v podstate iba zopakoval skutkovú a právnu argumentáciu, ktorú použil pred okresným súdom, resp. v odvolaní, s ktorou sa súdy oboch stupňov v plnom rozsahu vysporiadali v odôvodneniach ich rozhodnutí. Navrhol preto, aby dovolací súd podané dovolanie odmietol v súlade s § 382 písm. c) Tr. por.

Poškodená obchodná spoločnosť ČSOB Leasing, a. s. v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného poukázala v prvom rade na to, že obvinený nenamieta, že predmety financovania boli a do dnešného dňa sú v jej vlastníctve, čo vyplýva priamo zo zmluvnej dokumentácie, ktorú obvinený žiadnym spôsobom nespochybňuje. Zároveň uviedla, že ak si páchatel prisvojí celú prenajatú vec, ktorá nie je v jeho vlastníctve, škodou je celá aktuálna cena, rovnako ako v prípade akejkoľvek inej zverenej veci. Výslovila pritom názor, že od výšky spôsobenej škody je potrebné dôkladne odlišovať povinnosť nahradiť škodu a zdôraznila, že znižovala aktuálnu výšku uplatňovanej škody v závislosti od správania obvineného, ktorý postupne uhrádzal dlžné sumy. Poškodená obchodná spoločnosť ďalej uviedla, že znalecké dokazovanie sa sústredilo na určenie výšky škody, nie na opis priebehu spáchania skutku. Preto jej nie je zrejmé, akým spôsobom by mohli svedecké výpovede kvalifikovane rozporovať výšku škody. Poškodená obchodná spoločnosť ďalej tvrdí, že skutočnosť, že neskôr prišlo zo strany spoločnosti W. k prevzatiu jej pohľadávok, nemení nič na fakte, že predmety financovania už boli v tom čase predané neznámym osobám a trestný čin sprenevery bol týmto dokonaný. Napokon pokiaľ ide o aplikáciu zásady ultima ratio, poškodená obchodná spoločnosť poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky v zošite 6/2014, č. 96/2014, ktorého právna veta znie, že „Ak páchatel svojim konaním naplní zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu, je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť postupom podľa Trestného poriadku. Pravidlo „ultima ratio“ možno uplatniť jedine prostredníctvom materiálneho korektívu v rozsahu § 10 ods. 2 Tr. zák., teda v zmysle platnej a účinnej zákonnej úpravy, len pri prečinoch.“ V podstate z týchto dôvodov poškodená obchodná spoločnosť navrhla dovolanie obvineného podľa § 382 Tr. por. odmietnuť, alternatívne podľa § 392 ods. 1 Tr. por. zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Tr. por. a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným RNDr. C. W. ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Tr. por., prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Tr. por.], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Tr. por., potom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Tr. por.), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Tr. por. a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným označené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), g), h) a i) Tr. por. nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné najprv vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Tr. por. vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatnému rozhodnutiu súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por. sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por., sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s §

374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. [pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012]. Teda pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom a nie ich označenie podľa § 371 Tr. por. Preto i keď z podaného dovolania nie je - napriek tomu, že bolo podané prostredníctvom obhajcu - zrejmé, ktorý z označených dovolacích dôvodov majú jednotlivé vecne uplatnené námietky konkrétne napĺňať, najvyšší súd sa pri jeho posudzovaní ako celku zamerá na to, či obvineným konkrétne vytýkané chyby napĺňajú niektorý z ním použiteľných dovolacích dôvodov.

Vo vzťahu k obvineným uplatnenému dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. treba ešte vo všeobecnosti uviesť, že právo na obhajobu je v zmysle tohto dovolacieho dôvodu potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu v rozsahu § 34 ods. 4 Tr. por. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a naň naväzujúcou rozhodovacou praxou Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), závery ktorých uplatňuje pri svojom rozhodovaní i najvyšší súd, pritom platí, že spravodlivý súdny proces, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je aj dôsledné rešpektovanie práva na obhajobu, nemožno chápať ako právo na preskúmanie toho, akým spôsobom súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu (primerane pozri uznesenie ústavného súdu z 27. októbra 2010, sp. zn. II. ÚS 462/2010, zverejnené v Zbierke nálezov a uznesení ústavného súdu pod č. 102/2010). Ani v rámci tohto dovolacieho dôvodu tak nemožno účinne namietať, že skutok, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, nebol zistený správne a úplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu. Okrem už uvedeného by to odporovalo aj viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom, ktorá je výslovne zakotvená v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Tr. por. a ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania iniciovaného obvineným alebo generálnym prokurátorom (§ 369 ods. 2 Tr. por.) je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu [primerane pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011].

Pokiaľ ide o obvineným označený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. zároveň platí, že ním nemožno úspešne napadnúť informatívnu hodnotu dôkazu, resp. spôsob hodnotenia dôkazu súdom, t. j. jeho vecnosť, obsahovú správnosť a dôkaznú silu. Nezákonným spôsobom získaný dôkaz znamená, že dôkazný prostriedok, ktorý je jeho nositeľom, je nepoužiteľný pre rozhodnutie vo veci a tento dovolací dôvod je splnený aj vtedy, ak je nepochybné, že súd pri svojom rozhodovaní vychádzal aj z dôkazov, ktoré sám vykonal v rozpore so zákonom alebo ich prevzal (napr. formou čítania) ako primárne nezákonne vykonané orgánmi činnými v trestnom konaní. Záver súdu, že konkrétny dôkazný prostriedok je použiteľný, je preskúmateľný dovolacím súdom vtedy, ak sa toto hodnotenie nedotýka skúmania skutku samého, ani vecnej (obsahovej) podstaty dôkazu, ale len toho, či konkrétny dôkazný prostriedok (napr. výsluch), resp. z neho vyplývajúci dôkaz je alebo nie je použiteľný pre rozhodnutie, teda či bol alebo nebol získaný a vykonaný zákonným spôsobom.

V neposlednom treba uviesť, že pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., hodnotí najvyšší súd skutkový stav len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Predmetom tohto dovolacieho dôvodu tak môže byť len nesprávne právne posúdenie v skutkovej vete rozhodnutia ustáleného skutku, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť (pozri tiež rozhodnutie najvyššieho súdu a stanovisko jeho trestnoprávneho kolégia zverejnené v Zbierke pod č. 47/2008 a 3/2011). Rovnako otázka zisťovania, resp. zhodnotenia (ne)existencie poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností je otázkou skutkovou, ktorá je vylúčená z preskúmania dovolacieho súdu v prípade, že tento koná na podklade dovolania obvineného podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Iba ak súd vo výroku napadnutého rozhodnutia konštatuje danosť niektorej takejto okolnosti, či už poľahčujúcej alebo priťažujúcej, ale v rozpore s tým ju nezoberie do úvahy pri ukladaní trestu - pri úprave trestnej sadzby - tak, ako to ustanovuje § 38 ods. 2 až 4 Tr. zák., ide o skutočnosť, ktorá za splnenia podmienky uvedenej v § 371 ods. 5 Tr. por. môže znamenať naplnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 18/2015). Zároveň platí, že pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstať v dôsledku toho,

že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície v zásade len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) a h) Tr. por. je pritom taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku (pozri stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 5/2011).

V kontexte týchto všeobecných východísk najvyšší súd k posudzovanej veci uvádza, že podstata vyššie zrekapitulovanej argumentácie dovolateľa smeruje z veľkej časti výlučne iba k spochybneniu súdmi oboch stupňov ustálenej škody, ktorá bola trestným činom obvineného spôsobená. Obvinený totiž len polemizuje s tým, ako súdy prvého a druhého stupňa hodnotili v konaní zabezpečený znalecký posudok, a to v snahe spochybniť jeho obsahovú správnosť a dôkaznú silu. Až od takto obvineným vytvorenej (tvrdenej) pochybnosti o správnosti skutkových záverov sa potom odvíja jeho námietka o nesprávnom právnom posúdení predmetného skutku. Takéto námietky však majú zjavne skutkový charakter a vecne nezodpovedajú obvineným označeným, ale ani iným dovolacím dôvodom uvedeným v § 371 ods. 1 Tr. por. Najvyšší súd sa tak s nimi nemohol v tomto konaní vecne zaoberať, keďže námietky skutkovej povahy sú uplatniteľné len v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Tr. por., ktorý je oprávnený použiť jedine minister spravodlivosti. Uvedené sa pritom v celom rozsahu vzťahuje aj na výhrady, ktorými obvinený namieta hodnotenie jednotlivých svedeckých výpovedí.

Z pohľadu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. by (v prípade jej preukázania) mohla byť relevantnou iba námietka obvineného, že súdy v pôvodnom konaní bez náležitého vysvetlenia odmietli jeho návrh na doplnenie dokazovania nariadením ďalšieho znaleckého dokazovania k určení hodnoty vecí, ktoré boli spreneverené, a pribratím znalca z odboru ekonomika.

V tejto súvislosti je však potrebné poukázať na to, že okresný v odôvodnení jeho rozsudku s poukazom na jednotlivé zmluvy označené v skutkovej vete okrem iného uviedol, že "... medzi obžalovaným a ČSOB leasing bola stanovená hodnota predmetných gastrozariadení v čase ich uzatvárania, ako aj kvalita (nové, použité) týchto zariadení, bola dohodnutá aj suma prefinancovania týchto zariadení. Tento údaj je podľa názoru súdu smerodajný pre stanovenie hodnoty - ceny obžalovaným prevzatých a ním scudzených zariadení, a odpredaním ich doposiaľ nestotožnenej osobe, či firme z Čiech, a to napriek tomu, že mu to predmetné zmluvy výslovne zakazovali a na čo nemal písomný súhlas ČSOB Leasingu. Táto skutočnosť je preto právne významná pre správne posúdenie konania obžalovaného ako pokračovací obzvlášť závažný zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák. Skutočnosť, že neskôr došlo zo strany spoločnosti W., s. r. o., P., ktorá mimochodom taktiež je firmou obžalovaného C. W., k prevzatíu pohľadávok ČSOB leasing voči firme D. K., má význam len ohľadne otázky splatenia dlhu, nič to nemení na fakte, že trestný čin sprenevery so škodou veľkého rozsahu bol už dokonaný. Navyiac ide vlastne len o zastierací manéver, kedy jedna firma obžalovaného preberá záväzok inej firmy obžalovaného, kde došlo k trestnoprávnemu konaniu. Toto má význam len z hľadiska náhrady škody. Súd vzhľadom na vyššie uvedené zamietol návrh na vypracovanie ďalšieho znaleckého posudku na stanovenie hodnoty predmetu leasingu a úveru.". V nadväznosti na to a so zreteľom na obvineným uplatnené odvolacie námietky krajský súd v dôvodoch jeho rozsudku dodal, že „Obžalovaný namieta ďalej vo svojom odvolaní okolnosť, že organizácia JHS s. r. o. odbor ekonomika a riadenie podnikov a odbor oceňovanie a hodnotenie podnikov, ktorá vypracovala znalecký posudok na stanovenie hodnoty novej technológie gastrozariadenia nemala oprávnenie na vypracovanie uvedeného znaleckého posudku, s takýmto odvolacím dôvodom nie je možné sa stotožniť. Obžalovaný súčasne k tomu priložil žiadosť adresovanú Ústavu súdneho inžinierstva o odborné stanovisko, ktoré však do dňa konania odvolacieho súdu nepredložil. Krajský súd nemá pochybnosti o správnosti záverov predmetného znaleckého posudku, ktorý vypracoval L. B. a ktorý na hlavnom pojednávaní sa aj vyjadroval k hodnote gastrozariadení. Podrobne popísal z akých podkladov vychádzal pri vypracovaní posudku, pričom pri stanovení hodnoty gastrozariadení mu postačovala leasingová zmluva, kde bola uvedená nadobúdacia

hodnota zariadení, ktorú si overovali u minimálne ďalších troch predajcov. Treba poukázať aj na správu spol. G., s. r. o., z ktorej vyplýva, že pri komunikácii s obžalovaným tento neustále menil dôvody, pre ktoré predmet leasingu nevedel doručiť, resp. neustále menil miesto, kde sa predmet leasingu nachádza a u koho.“.

Z uvedeného je zrejmé, že súdy oboch stupňov jasne a náležite odôvodnili prečo návrhu obvineného na pribratie ďalšieho znalca na zisťovanie hodnoty spreneverených vecí nevyhoveli. V tomto smere sa snáď len pre úplnosť žiada dodať, že predmetné gastrozariadenia boli pre orgány činné v trestnom konaní a súd nedosiahnuteľné, keďže obvinený nevedel uviesť, komu boli predané a kde sa nachádzajú. Aj z tohto pohľadu potom jeho kľúčová (no skutková) námietka spochybňujúca v pôvodnom konaní zabezpečený znalecký posudok, a síce, že predmety ohodnotenia neboli fyzicky obhliadnuté, nemôže obstáť. Rovnako nie je pravdivým tvrdenie dovolateľa, že nemal možnosť namietat osobu znalca, spôsob a kvalitu vypracovania znaleckého posudku, keďže spracovateľ tohto posudku bol vypočítaný na hlavnom pojednávaní a obvinený priamo i prostredníctvom obhajcu mal možnosť klásť mu otázky a vyjadriť sa k jeho výpovedi a tak relevantne spochybnit či už jeho osobu alebo závery posudku.

Pokiaľ ide o návrh obvineného na vykonanie znaleckého dokazovania z odboru ekonomika, treba ďalej uviesť, že z odôvodnenia rozsudku okresného súdu je zrejmé, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri ich hodnotení (strany 4 až 7). Prvostupňový súd zároveň vysvetlil prečo nevyhoveli jeho dôkazným návrhom, keď v tomto smere (okrem vyššie citovaného) na strane 7 rozsudku uviedol, že „... z taktu vykonaného dokazovania [ktoré v predchádzajúcej časti odôvodnenia hodnotí, pozn.] mal súd nepochybne, bezpečne a 100%-ne preukázané, že obžalovaný RNDr. C. W. v rozpore s písomnými zmluvami s ČSOB leasing a napriek tomu, že nebol nikdy vlastníkom gastrozariadení, tieto predal - scudzil, nevie komu zariadenia predal, niet ani predmetu zmlúv ani peňazí poskytnutých na prefinancovanie týchto zariadení. Svojím konaním spáchal obzvlášť závažný zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. nakoľko spôsobil škodu veľkého rozsahu.“. V nadväznosti na to aj krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku (pozri najmä str. 9 až 11) dostatočne zrozumiteľne vyložil, prečo odvolacie námietky, ktoré obvinený v dovolaní v podstate iba opakuje, neakceptoval. Teda z odôvodnení týchto rozhodnutí je zrejmé, prečo súdy oboch stupňov považovali vykonaným dokazovaním za preukázané, že jednotlivé čiastkové útoky pokračovacieho trestného činu sa stali tak, ako ich uviedol okresný súd vo výroku jeho rozsudku, a preto nemali potrebu ďalej zisťovať okolnosti týkajúce sa predmetných skutkov vykonávaním ďalších dôkazov navrhnutých sťažovateľom, čo implicitne nepochybne zahŕňa aj jeho návrh na pribratie znalca z odboru ekonomika (primerane pozri uznesenie ústavného súdu z 29. októbra 2019, sp. zn. I. ÚS 436/2019). Súdy sa tak v pôvodnom konaní s dôkaznými návrhmi obvineného vecne zaoberali a s náležitým odôvodnením ich odmietli vykonať. Preto ani z tohto pohľadu k žiadnemu - a už vôbec nie zásadnému - porušeniu práva na obhajobu dovolateľa nedošlo (primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 116/2014). V tejto súvislosti sa napokon žiada dodať, že súčasťou práva na obhajobu a ani práva na spravodlivé súdne konanie, ktorých sa obvinený dovoláva, nie je právo na rozhodnutie v súlade s jeho návrhmi, očakávaniami alebo predstavami.

Pokiaľ ide o obvineným označený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. tento nie je zjavne splnený preto, že skutok, tak ako je popísaný v skutkovej vete rozsudku okresného súdu, vykazuje všetky formálne a materiálne znaky trestného činu, za ktorý bol dovolateľ odsúdený, čo napokon on sám v podanom dovolaní na strane 7 konštatuje. K tomu najvyšší súd doplnia, že z popisu jednotlivých čiastkových útokov v skutkovej vete rozsudku okresného súdu, ktorým je dovolací súd viazaný a ktorého správnosť a úplnosť nemôže v tomto konaní skúmať ani meniť [§ 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Tr. por.], vyplýva, že predmetné gastrozariadenia boli vo vlastníctve poškodenej obchodnej spoločnosti [v prípade čiastkových útokov uvedených v bodoch 1) a 3) na základe zmlúv o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva] a obvinenému, resp. právnickým osobám, v mene ktorých vystupoval, boli až do splatenia poskytnutého spotrebného úveru [čiastkový útok v bode 1)], záväzkov z leasingovej zmluvy [čiastkový útok v bode 2)] a kúpnej ceny [čiastkový útok v bode 3)] dané (zverené) iba do užívania. Teda vo vzťahu k nemu šlo jednoznačne o cudzie veci, ktoré si ich predajcom neznámej osobe prisvojil a spôsobil tak na majetku poškodenej obchodnej spoločnosti škodu

veľkého rozsahu zodpovedajúcu hodnote týchto vecí v čase ich predaja [pri čiastkových útokoch v bodoch 1) a 2) v hodnote 137.979,33 eura a pri čiastkovom útoku v bode 3) v hodnote 12.612,13 eura].

K námietke obvineného, že pri posudzovaní trestnosti jeho konania mala byť uplatnená zásada ultima ratio, najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa ktorého len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo na majetku možno uložiť za jeho spáchanie, v spojení s čl. 86 písm. a) ústavy, podľa ktorého do pôsobnosti Národnej rady Slovenskej republiky patrí uznávať sa na ústave, ústavných a ostatných zákonoch, zveruje právomoc vymedziť katalóg trestných činov a trestov za ich spáchanie a určovať tak trestnú politiku štátu výlučne zákonodarcovi. V konkrétnom prípade síce o vine a treste môže rozhodnúť iba súd (čl. 50 ods. 1 ústavy), ten je pritom vždy viazaný zákonom (čl. 2 ods. 2, čl. 144 ods. 1 ústavy). Zo zmieneneho ústavného princípu „žiaden trestný čin bez zákona“ (nullum crimen sine lege) potom vyplýva nielen to, že súd nemôže rozširovať podmienky trestnej zodpovednosti, ale tieto nie je oprávnený ani zužovať v tom smere, že konanie (opomenutie) naplňajúce všetky zákonodarcom stanovené znaky skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu (u prečinov včítane potrebnej miery závažnosti) označí za beztrestné. Preto ak páchatel' svojim konaním naplní zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu, je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť postupom podľa Trestného poriadku. Pravidlo "ultima ratio" možno uplatniť jedine prostredníctvom materiálneho korektívu v rozsahu § 10 ods. 2 Tr. zák., teda v zmysle platnej a účinnej zákonnej úpravy, len pri prečinoch (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 96/2014).

Napokon z pohľadu obvineným označeného dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. je podstatným zistenie, že za trestný čin sprenevery podľa § 213 ods. 4 Tr. zák. možno páchatel'a potrestať odňatím slobody na desať až pätnásť rokov, pričom dovolateľovi bol uložený tento trest vo výmere desať rokov. Ani tento dovolací dôvod tak v posudzovanej veci nie je zjavne splnený, keďže obvinenému bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za predmetný trestný čin pripúšťa, a vo výmere v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby. Pritom, ako už bolo uvedené vyššie, otázka zisťovania, resp. zhodnotenia existencie poľahčujúcej okolnosti, konkrétne, že sa páchatel' pričínil o odstránenie škodlivých následkov trestného činu alebo dobrovoľne nahradil spôsobenú škodu, je otázkou skutkovou, ktorá je vylúčená z preskúmania dovolacieho súdu v prípade, že tento koná na podklade dovolania obvineného podľa § 371 ods. 1 Tr. por. A aj keby dovolací súd veľmi voľnou interpretáciou výroku rozsudku okresného súdu pripustil, že z toho, že obvinenému bola uložená povinnosť nahradit' škodu v nižšej sume, než aká bola spôsobená, možno skutkovo vyvodit', že obvinený nahradil, resp. sa pričínil o nahradenie časti spôsobenej škody, nijakým spôsobom by to neovplyvnilo jeho postavenie, keďže trest mu bol uložený na dolnej hranici trestnej sadzby, teda aj v rámci trestnej sadzby stanovenej pri prevahe poľahčujúcich okolností (§ 38 ods. 3 Tr. zák., § 371 ods. 5 Tr. por.).

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k záveru, že v posudzovanej veci dôvody dovolania nie sú zjavne splnené, a preto dovolanie obvineného RNDr. C. W. podľa § 382 písm. c) Tr. por. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.